

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Obo/16/2017
Identifikačné číslo spisu: 1099899761
Dátum vydania rozhodnutia: 22.11.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Anna Marková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1099899761.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Markovej a členiek senátu JUDr. Andrei Moravčíkovej, PhD. a JUDr. Jany Hullovej v právnej veci žalobcu: STRODEN MANAGEMENT LIMITED, so sídlom 4 Afentrikas, Afentrika Court, Office 2, 6018 Larnaca, Cyprus, č. HE 117 862, zastúpeného LAWS, s.r.o., so sídlom Rajská 7, 811 08 Bratislava, IČO: 36 729 078, proti žalovanému: Slovenský plynárenský priemysel, a.s., so sídlom Mlynské Nivy 44/a, 825 11 Bratislava, IČO: 35 815 256, zastúpenému JUDr. Irenou Sopkovou, advokátkou, so sídlom Hlavná 25, 040 01 Košice, za účasti zástupcu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky Mgr. Richarda Dukesa, o zaplatenie 350 000 000,- Kč s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. júna 2017, č. k. 37Zm/415/1999-2911, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. júna 2017, č. k. 37Zm/415/1999-2911 **p o t v r d z u j e** .
II. Žalobca **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej tiež „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 21. júna 2017, č. k. 37Zm/415/1999-2911 zmenkový platobný rozkaz zo 17. mája 1999, č. k. 37Zm/415/1999-41 ponechal v platnosti v celom rozsahu s tým, že o náhrade trov konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

2. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na predchádzajúce rozhodnutia súdu prvej inštancie, odvolacieho súdu a dovolacieho súdu. Taktiež poukázal na predchádzajúce dokazovanie vykonané na súde prvej inštancie, predovšetkým pokiaľ ide o rozsudok Krajského súdu v Ostrave č. k. 35T/4/2003-9554 z 26. apríla 2012 a rozsudok Vrchného súdu v Olomouci č. k. 6To/48/2012-9638 z 13. decembra 2012, ako aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2To/4/2013 z 19. novembra 2013.

3. Ďalej uviedol, že v intenciách zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/38/2014 z 30. marca 2015 doplnil dokazovanie v zmysle § 129 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „O. s. p.“) prečítaním obsahu zápisnice o výsluchu svedka D. J. z 25.

novembra 2004 v trestnej veci vraždy C., ďalej oboznámil s výpoveďou D. T. v trestnom konaní vedenom Krajským súdom v Ostrave pod sp. zn. 35T/4/2003, čítaním rozsudku Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica sp. zn. BB-3T 14/2012 z 3. marca 2017 vo veci obžalovaného Ing. O. E., ďalej čítaním plných moci udelených Ing. E. U., SKP úpadcu Union banka a.s. „v likvidácii“ dňa 26. júla 2004 JUDr. R. P. za účelom indosácie zmienek opatrených na rubovej strane overovacou doložkou notára č. 2614/98 zo 6. októbra 1998, č. 2613/98 zo dňa 6. októbra 1998, č. 2612/98 zo dňa 6. októbra 1998, č. 2611/98 zo 6. októbra 1998 a č. 2610/98 zo 6. októbra 1998. Ďalšie dôkazy uvedené v zrušujúcom uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/38/2014 z 30. marca 2015 a ani iné ďalšie dôkazy nevykonal, nakoľko právni zástupcovia obidvoch účastníkov vykonanie ďalších dôkazov nenavrhlí a ohľadom dôkazov uvedených v zrušujúcom uznesení zhodne uviedli, že po uplynutí takého dlhého obdobia nepovažujú za zmysluplné ani hospodárne ich vykonanie, výpovede by boli po tak dlhom čase skreslené a všetky podstatné rozhodnutia sú súčasťou spisu.

4. K námietke žalovaného, týkajúcej sa neplatnosti vzniku zmenkovej obligácie z dôvodu nedostatku tradície, pričom žalovaný vyslovil názor, že táto námietka bola uplatnená riadne a včas a jej skutkové a právne vymedzenie je jednoznačné, poukázal na záväzný právny názor dovolacieho súdu vyslovený v zrušujúcom uznesení č. k. MOBdoV/8/2002-819 z 19. júna 2003, v ktorom dovolací súd konštatoval, že nemôže prihliadať a zaoberať sa inými námietkami než tými, ktoré sú obsahom podania žalovaného zo dňa 1. júna 1999 (č. 1. 42 - 47 spisu), pretože aj pre dovolacie konanie platí tzv. koncentračná zásada vyplývajúca z ustanovenia § 175 ods. 1, 2 a 3 O. s. p. Dovolací súd po posúdení obsahu námietok konštatoval, že v tomto podaní žalovaný vôbec nenamietal, že by zo strany žalovaného nebolo došlo k uvedenému odovzdaniu zmienek remitentovi SEZOOZ GROUP a.s., a teda nenamietal ani vecnú legitimitáciu žalobcu. Dovolací súd konštatoval ďalej, že žalovaný v týchto námietkach vôbec nenamietal ani porušenie zákona č. 600/1992 Zb. Vychádzajúc aj z názoru dovolacieho súdu, súd prvej inštancie sa námietkou neplatnosti zmenkovej obligácie pre nedostatok tradície nezaoberal.

5. K ďalšej námietke, a to nedostatku vecnej aktívnej legitímácie žalobcu - spoločnosti STRODEN MANAGEMENT LIMITED tvrdiac jednak, že JUDr. P. konal na základe neplatnej plnej moci, keď neprijal zákonným spôsobom splnomocnenie od správkyne konkurznej podstaty za účelom indosácie zmienek a ďalej z dôvodu, že nekonal spoločne s Ing. S. Q. ako to vyžaduje ustanovenie § 31 ods. 3 Občianskeho zákonníka uviedol, že sa s ňou nestotožnil. Prisvedčil, že je pravdou, že plnomocenstva udelené JUDr. P. neboli riadne zažurnalizované v spise, ale boli v origináli založené v trezore Krajského súdu v Bratislave spolu s prvopismi predmetných zmienek. Toto administratívne pochybenie kancelárie súdu vyhodnotil, že je bez právneho významu z hľadiska existencie oprávnenia JUDr. P. indosovať predmetné zmenky v mene spoločnosti Union banka, a.s. „v likvidácii“. Vychádzajúc z jednotlivých plných moci udelených 26. júla 2004 JUDr. P. správkyňou konkurznej podstaty spoločnosti Union banka, a.s. „v likvidácii“ mal súd prvej inštancie za preukázané, že JUDr. P. bol oprávnený v mene tejto spoločnosti indosovať na súčasného žalobcu zmenky opatrené na rubovej strane overovacou doložkou notára č. 2614/98 zo 6. októbra 1998, č. 2613/98 zo 6. októbra 1998, č. 2612/98 zo dňa 6. októbra 1998, č. 2611/98 zo 6. októbra 1998 a č. 2610/98 zo 6. októbra 1998, t. j. že bol oprávnený na súčasného žalobcu indosovať predmetné zmenky. Uviedol, že je pravdou, tak ako to namietal žalovaný, že jednotlivé plnomocenstva neobsahujú súhlas splnomocnenca, t. j. JUDr. P. s prevzatím zastúpenia, avšak stotožnil sa s názorom žalobcu, že v danom prípade právnym základom pre zastúpenie je dohoda o plnomocenstve, uzatvorená v zmysle § 23 Občianskeho zákonníka. Od dohody o plnomocenstve, zdôraznil, že je potrebné odlišovať samotné plnomocenstvo udelené v zmysle § 31 Občianskeho zákonníka, ktoré predstavuje jednostranný právny úkon, ktorým zastúpený dáva na vedomie tretím osobám, že zvolený zástupca je ho oprávnený zastupovať a v akom rozsahu. Samotné plnomocenstvo iba osvedčuje existenciu dohody o plnomocenstve, z ktorej vyplýva oprávnenie zástupcu zastupovať zastúpeného. Vzhľadom na uvedené súd nepovažoval námietku žalovaného, že na plných mociach chýba súhlas splnomocnenca k prevzatiu zastúpenia, za právne významnú. Za dôvodnú nepovažoval súd prvej inštancie ani námietku žalovaného vyplývajúcu z tzv. kolektívneho plnomocenstva. Súd prvej inštancie sa stotožnil s názorom žalobcu, že ustanovenie § 31 ods. 3 Občianskeho zákonníka upravuje prípad, keď v jednej plnej moci je uvedených niekoľko zástupcov, pričom rozsah ich oprávnení bude totožný. V takom prípade je na uzatvorenie platného právneho úkonu potrebný spoločný prejav vôle všetkých

zástupcov. V danom prípade nebolo udelené plnomocenstvo Ing. Q. a JUDr. P. spoločne v zmysle § 31 ods. 3, veta druhá Občianskeho zákonníka, ale boli im udelené dve samostatné plné moci týkajúce sa rozdielnych úkonov. Súd sa preto stotožnil s názorom žalobcu, že pre platné indosovanie zmeniek nebol potrebný spoločný prejav vôle obidvoch zástupcov teda Ing. Q. a JUDr. P.. V tejto súvislosti poukázal na názor vyslovený Najvyšším súdom Českej republiky v rozsudku sp. zn. 29Odo/459/2005 z 22. augusta 2006 a uznesení sp. zn. 29Cdo/2043/2008 z 24. februára 2010, s ktorými sa stotožnil a podľa ktorých dlžník zo zmenky nie je oprávnený skúmať oprávnenie osôb, ktoré za indosanta zmenku podpísali. Namietat' materiálnu vadu podpisu je oprávnený iba ten, za koho bol podpis vykonaný. Z uvedeného vyplýva, že i keby za indosanta podpísala zmenku neoprávnená osoba, nič to nemení na záväzku zmenkového dlžníka. So zreteľom na uvedené mal súd prvej inštancie existenciu aktívnej legitimácie súčasného žalobcu za bezpečne preukázanú.

6. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na čl. I § 17 ods. 1 zákona č. 191/50 Zb., podľa ktorého ten, kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Ak je žalovaný zo zmenky ten, koho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, možno majiteľovi robiť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom vždy.

7. V tejto súvislosti odvolací súd v zrušujúcom uznesení vytkol súdu prvej inštancie, že neprihliadol na zistenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedené v rozsudku sp. zn. 2To/4/2013 z 19. novembra 2013, v ktorom bolo konštatované, že osoby konajúce za Union banku, a. s., pri krokoch súvisiacich s odkúpením zmenky disponovali vedomosťou o skutočnom účele súhrnu úkonov predchádzajúcich vystaveniu zmeniek a nasledujúcich po ňom, vrátane vytvárania vecne nepodloženého záväzku pre SPP. Súd pri posudzovaní otázky, či Union banka, a. s., konala na škodu dlžníka teda žalovaného, neprihliadol na uvedené zistenie najvyššieho súdu, nakoľko sa stotožnil s názorom žalobcu, že svoje konštatovanie presvedčujúcim spôsobom neodôvodnil.

8. Súd neprihliadol ani na závery Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica uvedené v odôvodnení rozsudku sp. zn. BB-3T 14/2012 z 3. marca 2017, nakoľko rozsudok do dňa rozhodnutia súdu prvej inštancie nebol právoplatný a súd sa stotožnil s názorom žalobcu, že sa trestný súd pri posudzovaní konania Union banky, a. s., na škodu osoby, ktorá je vystaviteľom zmeniek zaoberal okolnosťami prevyšujúcimi rámec trestného konania vo veci obžalovaného Ing. O. E..

9. Samotná aktívna účasť osôb konajúcich za SPP na konštrukcii celého obchodu, skutočnosť, že SPP boli iniciátorom celého obchodu vylučuje podľa názoru súdu charakter konania na škodu SPP ako zmenkového dlžníka. Aktívna účasť osôb konajúcich za SPP bola preukázaná v predmetnom konaní a aj špecializovaný trestný súd v odôvodnení rozsudku sp. zn. BB-3T 14/2012 z 3. marca 2017 konštatoval, že úmysel smerujúci k spôsobeniu škody SPP je jednoznačne potrebné konštatovať u osôb konajúcich pri dotknutých úkonoch za SPP a SEZOOZ GROUP a.s.

10. Súd prvej inštancie na základe výsledkov vykonaného dokazovania, hodnotiac dôkazy jednotlivo aj vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žalovaný, ktorého zaťažuje dôkazné bremeno nepreukázal spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť, že pôvodný žalobca Union banka konal na škodu žalovaného. Za dôkaz o konaní Union banky na škodu dlžníka nepovažoval súd výpoveď svedka S. W., keď vo viacerých výpovediach v prípravnom konaní, ako aj pred súdom, ako to vyplýva z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Ostrave č. k. 35T/4/2003-9554 z 26. apríla 2012 vypovedal, že Union banka o uzatváraní fiktívnych zmlúv nevedela, skutočnosť, že Union banka nevedela o uzatváraní fiktívnych zmlúv potvrdil svedok aj pred notárom JUDr. C. E. 28. marca 2000. Z obsahu ďalšej notárskej zápisnice z 8. novembra 1999 spísanej notárom JUDr. D. P. vyplýva, že S. W. potvrdil, že predmetom stretnutí bola ekonomická situácia SPP, možnosť odkúpenia zmeniek vystavených SPP, ich kvalita, odkúpenie, ktoré sa napokon aj realizovalo. S. W. teda ani v tomto vyhlásení nepotvrdil, že by banka vedela o fiktívnych zmluvách. Uvedený svedok S. W. do zápisnice spísanej na Okresnom súde vo Vsetíne, ako súde dožiadanom dňa 16. marca 2000 výslovne uviedol, že sa jednalo o zmluvy fiktívne, aby došlo k

získaniu finančných prostriedkov od Union banky. Je pravdou, tak ako to konštatoval odvolací súd vo svojom zrušujúcom uznesení, že S. W. bol povinný pred dožiadaným súdom vypovedať pravdu a nič nezamlčovať avšak súd jeho výpoveď s prihliadnutím na tak závažné rozdiely v jeho tvrdeniach, keď svedok W. sa vo veci vyjadril niekoľkokrát a nepotvrdil údaje z výsluchu pred dožiadaným súdom, nepovažoval za dôkaz preukazujúci spôsobom vylučujúcim akúkoľvek pochybnosť tvrdenia žalovaného, že Union banka pri nadobúdaní zmeniek konala na škodu dlžníka teda žalovaného. Konanie Union banky na škodu žalovaného podľa názoru súdu celkom bezpečným spôsobom nepotvrdil ani žiaden z ďalších v konaní vypočutých svedkov. So zreteľom na uvedené, nepreukázanie nadobudnutia zmeniek na škodu dlžníka a čl. I § 17 zákona č. 191/50 Zb. nebol súd oprávnený zaoberať sa voči ďalšiemu majiteľovi zmeniek kauzálnymi námietkami žalovaného a preto, ponechal zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave č. k. 37Zm/415/1999-41 zo 17. mája 1999 v celom rozsahu v platnosti.

11. Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Odvolanie žalovaného citujem: „Odvolateľ je toho právneho názoru, že predmetný rozsudok je nepreskúmateľný, arbitrárny, nedávajúci odpoveď na uplatnené námietky žalovaným v priebehu súdneho pojednávania. Tým sa stáva v celom rozsahu nezákonným zvlášť, keď súd jednotlivé dôkazy nevyhodnotil spravodlivo a zákonne, ale povytŕhával iba také tvrdenia žalobcu, ktoré súdu vyhovovali, pričom neprihliadol na uplatnené námietky žalovaného.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí, resp. v odôvodnení zašiel v nezákonnosti až tak ďaleko, že si dovoľil hodnotiť rozhodovanie trestných súdov a vyhodnocovať ich rozhodnutia ako nepresvedčivé, neodôvodnené a stavia sa do úlohy odvolacej inštancie, aj keď mu táto úloha nepatrí (samozrejme v prospech žalobcu). Celé konanie vrátane rozsudku je preto potrebné považovať za nespravodlivý proces, ktorý vyznieva iba v prospech žalobcu, nezohľadňujúc práva žalovaného. K základným právam účastníka konania obsiahnutým v práve na spravodlivý proces patrí právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je rozhodnutie založené.

V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry z Európskeho súdu pre ľudské práva, NS SR z 12.5.2011 sp. zn. 8Sžo 122/2010 citujúc rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva poukázal na to, že nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď a rozsah povinností odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu, avšak ak súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú relevantnú námietku súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti). Súdna prax ustálila, že arbitrárny rozsudok znamená ľubovoľný, javiaci sa ako ľubovoľný bez rozumnej opory, závislý len na individuálnom rozhodnutí nie na všeobecne platných dôvodov. Arbitrárne rozhodnutia súdov podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky znamenajú predovšetkým:

- extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním skutkovými a právnymi zisteniami,
- interpretácia, ktorá je v extrémnom nesúlade s obsahom právnej praxe, odklon od ustálenej judikatúry bez toho, aby boli dostatočne odôvodnené dôvody na základe, ktorých súd odmietol stabilizovanú výkladovú prax,
- nerešpektovanie kogentnej normy, interpretácia, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti (prepojatý formalizmus)
- hodnotenie dôkazov vykonanej bez akéhokolvek akceptovateľného racionálneho základu, tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy.

Ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. I. ÚS. 247/2007, ktorý bol publikovaný v zbierke nálezov a uznesení ÚS SR v roku 2008 skonštatoval:

Všeobecný súd by nemal byť vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení nekoherentný. To jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, čiže inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako aj závery, ku ktorým na základe týchto premis dospel boli pre širšiu právnickú ale aj laickú verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade spravodlivé a presvedčivé. V prípade, keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej inej interpretácii nevyplývajú treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, či článku 6 dohovoru o úprave ľudských práv a základných slobôd. Napadnutý rozsudok je natoľko rozporuplný, arbitrárny a svojvoľný, že ťažko odvolateľovi aj argumentovať svojimi námietkami, keďže

súd na tieto námietky nezaujal právny názor, ba dokonca nerešpektoval ani príkazy NS SR, ktoré boli pre neho záväzné a boli vyslovené v zrušujúcom rozsudku NS SR sp. zn. 5 Obo 38/2014.

Vychádzajúc z uvedeného, odvolateľ je nútený v prvom rade zaujať iba odvolacie námietky ku konštatovaniu súdu, ktoré sú uvedené v odôvodnení rozsudku a až tak znova poukázať na námietky, ku ktorým prvostupňový súd nezaujal žiadny právny názor a následne zopakovať odpovede tak, ako to prikázal odvolací súd prvostupňovému súdu, ktorý na rozhodnutie súdu odvolacieho nereagoval a neposlúchol ho.

K bodu 1. - nedostatok tradície

Súd poukazuje na právny názor, ktorý bol vyslovený dovolacím súdom v rozhodnutí NS SR MOBdo V/8/2002 -819 zo dňa 16.6.2003. Jedná sa o to, že prvostupňový súd tvrdí, že otázka nedostatku tradície zmeniek bola týmto právnym názorom dovolacieho súdu vyriešená a preto neprihliadol na námietky žalovaného na pojednávaníach v tomto konaní.

Nahliadnutím do predmetného rozsudku SR cit. sp. zn. konštatujem, že sa jednalo o zrušujúci rozsudok, ktorým NS SR rozsudok odvolacieho súdu ako aj rozsudok súdu prvého stupňa zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Na str. 17 tohto rozsudku súd skonštatoval, že aj pre dovolacie konanie platí tzv. koncentračná zásada vyplývajúca z ustanovenia §175 ods. 1,2,3 OSP, čo znamená, že ani dovolací súd v zmysle §175 Ods. 3. už nemôže prihliadať na námietky podané neskôr, t. j. nemôže prihliadať a zaoberať sa inými námietkami než tými, ktoré sú obsahom podania Žalovaného zo dňa 1.6.1999, preto dovolací súd v danom konaní sa nemôže zaoberať aj množstvom iných otázok, ktoré účastníci konania uviedli vo svojich rozsiahlych podaniach. Ten istý záver ide aj pokiaľ ide o námietky uvedené v mimoriadnom dovolaní. Vzhľadom na to, že dovolací súd sa zaoberal iba tými námietkami, ktoré sú uvedené ako námietky v mimoriadnom dovolaní, ktoré sú zároveň uvedené ako námietky v uvedenom podaní žalovaného zo dňa 1.6.1999. Mimoriadne dovolanie koncentračnú zásadu nerešpektovalo a prekročilo medze konania, ktoré sú dané rozsahom námietok uvedených v podaní z 1.6.1999. V tomto podaní žalovaný vôbec nenamieta, že by zo strany žalovaného nebolo došlo k riadnemu odovzdaniu zmeniek SEZOOZ GROUP, a. s. Všetín, a teda nenamieta ani vecnú legitimitáciu žalobcu na čo správne poukazuje žalobca, preto rozsiahla argumentácia generálneho prokurátora ako aj žalovaného týkajúca sa tradície zmeniek medzi týmito subjektami za toho procesného stavu je právne nerelevantná, keď navyše v tomto smere generálny prokurátor vychádza len s ním vykonaného hodnotenia dôkazov. V týchto námietkach žalovaného vôbec nie je namietané porušenie zákona č. 600/1992, preto dovolací súd nemohol zaujať stanovisko ani k názoru generálneho prokurátora, týkajúceho sa prípadného porušenia tohto zákona.

Vychádzajúc z citácie predmetného rozhodnutia súdu je zrejmé, že súd v odôvodnení rozsudku rozhodnutia vytrhol iba časť citácie a ostatnú nechal nepovšimnutú. Je zrejmé, že týmto rozhodnutím došlo k zrušeniu rozhodnutia NS SR s tým, že vo veci ďalej bolo konané a rozhodované.

V spise sú založené námietky, ktoré boli podané krajskému súdu v Bratislave proti zmenkovému platobnému rozkazu zo dňa 17.5.1999 sp. zn. 37 Zm 415/1999. Na strane 5 je uvedený:

S námietkami a s abstraktným účinkom indosamentu úzko súvisí otázka poctivosti nadobudnutia zmenky. Podľa § 17 Zák. č. 191/1950 Zb. Kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch vystaviteľovi alebo predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Z toho vyplýva, že nadobúdateľ zmenky musí vedieť o námietkach, ktoré dlžník môže uplatniť voči predchodcovi nadobúdateľa a súčasne musí mať úmysel, hoci aj nepriamy spôsobiť dlžníkovi škodu. V danom prípade sa na základe výslovného znenia kúpnej zmluvy odovzdali zmenky zástupcovi navrhovateľa Ing. A. V., ktorý ich ihneď prevzal protokolom o odovzdaní a prevzatí zmeniek odvolávajúcim sa na dohodu medzi navrhovateľom ako preberajúcim a odporcom ako odovzdávajúcim z 29.9.1998. teda zo dňa keď bola uzavretá kúpna zmluva a zmluva o budúcej zmluve. Ako dôkaz žalovaný v námietkach priložil protokol o odovzdaní a prevzatí zmeniek pripojených vo fotokópií.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, sp. zn. 5 Obo 38/2014 zo dňa 30.3.2015 uložil okrem iného konajúcemu súdu (str. 25 uznesenia NS SR, sp. zn. 5 Obo 38/2014 zo dňa 30.3.2015), aby skúmal otázku priameho, či nepriameho úmyslu Union banky, a. s. pri prvej indosácii, prečo vlastne k tejto indosácii v krátkom čase po vystavení zmeniek došlo, prečo boli zmenky ešte pred indosáciou po ich vystavení odovzdané Union banke, a. s. a či v čase prvej indosácie zmeniek mala Union banka, a. s. vedomosť o námietkach žalovaného proti vystaveným zmenkám.

Je zrejmé, že konajúci súd sa nevysporiadal s uplatnenými námietkami, tieto si iba prispôbil a vyhodnotil ich jednoznačne iba v prospech žalobcu, a to do takej miery, že rozhodnutie NS SR sp. zn. MOBdo 5/8/2002 necitoval správne a úplne.

Medzitým vo veci rozhodoval NS SR v ďalších svojich rozhodnutiach a prikázal aj v poslednom citovanom rozhodnutí sp. zn. 5 Obo 38/2014 zo dňa 30.3.2015, aby sa vysporiadal aj s otázkou z akého dôvodu boli zmenky odovzdané ešte pred indosáciou Union banke, a.s..

Súd neustále tvrdí, že otázka nedostatku tradície nebola uplatnená v námietkach žalovaného a preto na ňu vychádzajúc zo zásady koncentrácie konania nemožno prihliadať (námietky zo dňa 1.6.1999).

Je zrejmé, že samotné námietky zo dňa 1.6.1999 proti zmenkovému platobnému rozkazu zo dňa 17.5.1999 sp. zn. 37 Zm 415/1999 obsahujú túto námietku, tak ako ju opakovane citujem v dôvodoch odvolania.

Je pravdou, že podľa § 226 OSP - ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie je súd prvého stupňa viazaný právnym názorom odvolacieho súdu.

Súdna prax i judikatúra súdov ustálila, že prvostupňový súd nebude viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vysloveným v zrušovacom uznesení, v ďalšom konaní pred súdom prvého stupňa dôjde na základe vykonaného dokazovania k takej zmene skutkového stavu, z ktorého vychádzal odvolací súd pri vyslovovaní svojho právneho názoru, že právny názor odvolacieho súdu už popri takomto skutkovom stave nemôže obstať.

Navyše už samotný odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 5 Obo 38/2014 zo dňa 30.3.2015, tak ako som na to poukázala, uložil prvostupňovému súdu opakovane sa s otázkou tradície zmeniek zaoberať.

Žalovaný, preto na pojednávaniach po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu na túto námietku opakovane poukázal a zaujal k tomu aj právny názor v záverečnom vyjadrení, ktoré si dovoľím opakovane citovať, pretože prvostupňový súd sa s touto otázkou nevysporiadal, čím neuposlúchol ani pokyn NS SR.

Predovšetkým poukazujem na tieto dôkazy:

1) námietka neplatnosti vzniku zmenkovej obligácie z dôvodu nedostatku tradície, ktorá bola uplatnená na strane 5 námietok, a to takto : „V danom prípade sa na základe výslovného znenia kúpnej zmluvy odovzdali zmenky zástupcovi Union Banky Ing. A. V., ktorý ich ihneď prevzal protokolom o odovzdaní a prevzatí zmeniek odvolávajúcim sa na dohodu medzi žalobcu ako preberajúcim a žalovaným ako odovzdávajúcim z 29.9.1998, teda dňa, keď bola uzavretá kúpna zmluva o budúcej zmluve“. Na strane 3 námietok v nadväznosti na to SEZOOZ GROUP, a.s previedol zmenky indosamentom na rad UNION BANKY už 6.10.1990, ktorý sa stal ich majiteľom ich odovzdaním a prevzatím. Takýto postup nepovažuje žalovaný za postup v súlade so zákonom, lebo dostáva dlžníka do neprimerane nepriaznivého postavenia. Námietka. Bola uplatnená riadne a jej skutkové a právne vymedzenie je jednoznačné.

Namietame preto absolútnu neplatnosť vzniku zmenkovej obligácie z dôvodu nedostatku tradície. Absolútna neplatnosť je odôvodnená nasledovne:

- zákon č. 600/1992 Z. z. platný v rozhodnom čase, pre vznik zmenkového záväzku sa vyžaduje okrem vyhotovenia zmenky aj jej odovzdanie prvému majiteľovi, t. j. tradícia. Pri nedodržaní tohto postupu, t. j. pri nedostatku tradície zmenkový záväzok nemôže vzniknúť. Ide totiž o právny úkon. ktorý je v rozpore so zákonom, Taký úkon je neplatný podľa § 39 OZ. Na absolútnu neplatnosť musí súd prihliadať z úradnej povinnosti v každom štádiu konania, a to bez ohľadu na to, či bola namietaná alebo nie.

Tento právny názor už vyslovil aj dovolací súd, z ktorého je zrejmé, že sa nemožno domáhať zmenkového záväzku, ktorý vznikol na základe právnych úkonov, ktoré trpia vadami, a v dôsledku ktorých je tento právny úkon absolútne neplatný. Poukazujem pritom na tieto dôkazy:

- protokol o odovzdaní a prevzatí zmeniek, kde je vyslovene uvedené: „Na základe dohody medzi preberajúcim a odovzdávajúcim zo dňa 29.9.1998 (teda jeden deň po podpise zmeniek) týmto odovzdávajúcim, teda SPP odovzdáva a preberajúci Union banka a.s. preberá nasledovné listinné cenné papiere, a to vlastné zmenky s termínom vystavenia 28.9.1998.

- ďalej poukazujem na zápis č. 35 z roku 1998 z mimoriadneho zasadnutia predstavenstva Union banky. a.s. konaného 22.9.1998, kde v programe je uvedené odkúp zmeniek SPP vo výške 350.000.000,- Kč. t.zn., že už 22.9.1998 bolo plánované nadobudnutie zmeniek, ktoré ešte neboli ani podpísané, čo je v súlade s výpoveďou S. W. dňa 16.3.2000, kedy on sám uviedol, že celý postup v súvislosti so zmenkami vymyslelo kolégium v zložení C., V., W. a E. a bolo dohodnuté aj to, že zmenky sa dajú

odpredať Union Banke. Táto výpoveď je v súlade aj s výpoveďou ďalších svedkov, ale podstatné je to, že samotný W. uviedol, že on nikdy zmenky nevlastnil, pretože on ich mal k dispozícii iba vtedy, keď ich podpisoval, pretože okamžite boli odovzdané Union banke, ktorá ich prevzala. Konkrétne uviedol: „Zmenky mi boli prinesené pracovníkom Union banky, ja som zmenky vzadu podpísal a nechal som ich potvrdiť Notárskym zápisom“. Takisto uviedol, že zmenky boli prinesené do Union banky ešte týždeň pred vystavením zmeniek, nakoľko na zmenkách bola zistená určitá závada, a preto boli zmenky vrátené s tým, že bolo povedané, že závady na zmenkách budú odstránené.

Táto výpoveď svedka W. je v súlade aj so zápisom zjednania úverového výboru obchodného úseku konaného dňa 21.9.1998, kedy ešte pred samotným podpisom zmeniek dňa 28.9.1998 už úverový výbor prejednával odkúp zmeniek SPP. V samotnej kúpnej zmluve zo dňa 29.9.1998, ktorá bola uzavretá medzi SEZOOZ GROUP a SPP je uvedené, že bod 2: „Tieto zmenky boli odovzdané financujúcej banke predávajúcejho Union banke, a.s. dňa 29.9.1998 do rúk Ing. V. Samotná výpoveď Ing. V. ako aj výpoveď D. T. je v súlade so zistenými skutočnosťami a je absolútne zrejmé, že nedošlo k odovzdaniu zmeniek jeho prvému majiteľovi, a to SEZOOZ GROUP, ale tieto zmenky okamžite prevzala UNION BANKA, a.s. Bola to pravé Union banka. a.s., ktorá kontrolovala zmenky ešte pred ich popisom, vedela o fiktívnosti kúpnych zmlúv a následne všetkých dodatkov k týmto zmluvám a zmenky boli indosované na Union banku a.s., v čase keď už ich sama prevzala.

Tieto listinné dôkazy, ktoré sú založené v spise, ako aj výpovede jednotlivých svedkov jednoznačne svedčia, že došlo k porušeniu zákona č. 600/1992 Z.z., teda jedná sa o nedostatok tradície, a tým je celý právny úkon postihnutý absolútnou neplatnosťou.

Poukazujem pritom na rozsudok Vrchného súdu v Prahe zo dňa 29.5.2007, sp. zn. 5Cmo 90/2007, v zmysle ktorého v konaní o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu musí súd prihliadnuť z úradnej povinnosti k absolútnej neplatnosti právnych úkonov i bez toho, aby sa žalovaný dovoľával len pokiaľ sú okolnosti, na ktorých sa má táto neplatnosť zakladať skutkovo vymedzená vo včas podaných námietkach. V podaných námietkach je vyslovene uvedené: "V danom prípade sa na základe výslovného znenia kúpnej zmluvy odovzdali zmenky zástupcovi UNION Banky, Ing. A. V., ktorý ich ihneď prevzal protokolom o odovzdaní a prevzatí zmeniek odvolávajúcim...

Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že právna úprava vydávania zmeniek sa teda viaže na dve na seba časovo naväzujúce právne skutočnosti, a to je splnenie všetkých zákonom požadovaných právnych náležitostí vydania zmenky a splnenie podmienky, že sa zmenka stala zákonom ustanoveným spôsobom majetkom prvého nadobúdateľa (reminenta).

V súlade s § 5 ods. 1 Zákona č. 600/1992 Z.z. sa teda vyžaduje tzv. vlastnícke nadobudnutie zmenky ako listiny jej prvým majiteľom (Kovařík, Z: Směnka a šek v České republice, 4. vydanie, Praha C.H.BECK 2001. str. 69). Preto ani na zmenkovoprávny prevod zmenky nestačí púhy indosament. Indosament musí byť doplnený odovzdaním a prevzatím zmenky medzi indosantom a indosatárom (R. Chalupa, Zákon smeňčný a šekový - komentář, I. díl, Linda Praha a. s., 1996, str. 110). Ak sa tradícia vyžaduje pri indosamente, tak tým viac je potrebné pri nadobudnutí vlastníctva k nej vo vzťahu k remitentovi. Bez odovzdania zmenky do rúk reminenta je nadobudnutie vlastníctva k nej nemysliteľné. Bez nej nemôže remitent vykonávať zmenkové práva, lebo nemá vo vlastníctve hmotný substrát obsahujúci tieto práva a inak k hnutelnej veci, ktorou tento substrát nesporne je, vlastníctvo nemôže nadobudnúť.

Nedodržanie zákonného postupu pri vydávaní zmenky a jej neodovzdanie remitentovi má za následok, že zmenka nebola vydaná ako cenný papier, z právneho hľadiska teda neexistuje, a to napriek tomu, ak by formálne spĺňala všetky náležitosti ustanovené zákonom (Dedič, J., Štenglová, I.: Zákon o cenných papírech Komentář I., vydání Praha 1997, s.21-24).

Dôkazy:

kúpna zmluva medzi SEZOOZ GROUP a SPP z 29.9.1998

Protokol o odovzdaní a prevzatí zmeniek z toho istého dňa, zmenky prevzal zástupca Union Banky, Ing. A. V.. Plnomocenstvo však na odovzdanie zmeniek od spoločnosti SEZOOZ GROUP táto osoba nemala, lebo šlo o zabezpečovacie zmenky, čo vyplýva jednoznačne z uvedenej kúpnej zmluvy. Postup UNION banky potom, čo prevzala zabezpečovacie zmenky do úschovy a predložila ich na indosáciu 6.10.1998 nemá opodstatnenie a jednoznačne svedčí o ich zneužití.

Poukazujem pritom aj na výpoveď svedkov S. W., ktorú výpoveď súd riadne oboznámil a je založená na čl. 2687 - 2688, kedy tento svedok dňa 12.10.2000 v konaní OVVS-524/10-2000, OÚV-170-2000

vypovedal: „Na otázku vyšetrovateľa, či som bol prítomní pri odovzdávaní zmeniek vystavených v SPP v prospech SEZOOZ GROUP, ktoré boli následne odpredané Union banke uvádzam, že tomuto jsem prítomen nebyl, vím ale že Union Banka skutočne prevzala uvedené smēnkv, jednalo se o pět kusů smēnek, každá na částku 70.000.000,- Kč.

Poukazujem aj na výpoveď svedka A. V., ktorý bol vypočutý v tomto konaní pred súdom dňa 25.10.1999, pričom tento pred súdom vypovedal takto: „Na príkaz predstavenstva prišiel dňa 29.9.1998 do sídla SPP v Bratislave po zmenky, kde ho vo svojej kancelárii prijal p. E. a odovzdal mu zmenky, ktoré boli podpísané Ing. Duckým. Súčasne mu predložil aj protokol o odovzdaní a prevzatí zmeniek, ktorý bol taktiež podpísaný Ing. Duckým. Pán E. za SPP nič nepodpisoval. Po podpísaní protokolu a prevzatí zmeniek zo sídla SPP odišiel. Pri uvedenom stretnutí, boli samí s Ing. E.. Tieto zmenky on prevzal v podstate ako kuriér a v banke ich uložil do trezoru a čakal, kedy bude realizovaná indosácia zmeniek na banku. Zmluva o úschove spísaná nebola. Pravdepodobne na príkaz predstavenstva on osobne dňa 6.10.1998 odniesol uvedené zmenky do Vsetína do sídla firmy SEZOOZ k p. W. a tento pred notárom vystavil na zmenkách indosament a súčasne podpísal pred notárkou aj zmluvu o prevode zmeniek. On osobne si overil, že dňa 7.10.1998 boli na účet SEZOOZ-u prevedené finančné prostriedky za eskont zmeniek. Svedok na pojednávaní ešte uviedol, že dňa 29.9.1998 sa on osobne nestretol s Ing. W., pôvodne mali ísť do SPP spolu, ale pán W. mu telefonoval, že je v Prahe a on po prevzatí zmeniek ho telefonicky informoval, že tieto zmenky prevzal z SPP.

Žalovanému nie je zrejme z akého dôvodu konajúci súd tieto námietky neakceptoval, neprihliadal na nich a vysporiadal sa iba puhyým konštatovaním, ktoré je v rozpore so samotným listinným dôkazom, a to námietkami voči zmenkovému platobnému rozkazu zo dňa 1.6.1999. ktorý dôkaz, ako keby pre súd neexistoval.

Odvolateľ, preto ma právo na odpoveď, prečo súd neakceptuje uplatnenú námietku na nedostatok tradície v uvedených námietkach a svoje nezákonné a nespravodlivé rozhodnutie sa snaží zakryť iným rozhodnutím súdu, ktoré už je prekonané inými rozhodnutiami NS SR, ktoré prvostupňový súd nerešpektuje a naopak neriadi sa ustanovením § 226 OSP.

Odvolateľ ako žalovaný požaduje, aby súdy v rámci spravodlivého súdneho konania na túto otázku poskytli odpoveď, tak ako sa o to pokúsil odvolací súd vo svojom poslednom rozhodnutí, čo však prvostupňový sud nerešpektoval.

K bodu 2. - nedostatok aktívnej legitimácie žalobcu.

Nestotožňujeme sa s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý cituje rozhodnutia českých súdov, pritom opomína rozhodnutia NS SR, ktoré boli zverejnené a publikované v zbierke rozhodnutí, tak ako som na to poukázala na pojednávaní. Za rozhodnutia NS SR, a to dovolacieho senátu, sp. zn. 7 Cdo 6/2013 zo dňa 14.5.2014 vyplýva tento právny názor dovolacieho senátu: „Účelom zastúpenia je umožniť, aby z rôznych dôvodov robil právne úkony za zastúpeného jeho zástupca. Právny vzťah zastúpenia vzniká na základe dohody o zastúpení. Dohoda o zastúpení je dvojstranný právny úkon medzi zástupcom a zastúpeným, ktorým sa zakladá právny vzťah zastúpenia a spravidla určuje aj obsah tohto právneho vzťahu. Plnomocenstvo je jednostranný úkon zastúpeného, ktorý preukazuje existenciu právneho vzťahu zastúpenia, oprávnenie zástupcu konať za zastúpeného a tiež rozsah zastúpenia. Pokiaľ plnomocenstvo preukazuje oprávnenie zástupcu robiť len určité úkony, ide o tzv. jednoduché plnomocenstvo. Plnomocenstvo, ktoré preukazuje oprávnenie zástupcu konať za zastúpeného v celom konaní je tzv. procesné plnomocenstvo“.

Z uvedeného vyplýva, že nevyhnutnou obsahovou náležitosťou plnomocenstva je jeho rozsah a vôľa plnomocenstvo prijať, inak je plnomocenstvo neplatné.

Zo žiadneho ustanovenia občianskeho zákonníka, aby plnomocenstvo, ktoré bolo udelené niekoľkým splnomocencom bolo udelené na jednej listine. Z obsahu listín, ktoré sú priložené v spise je úplne jasné a zrejme, že súd oboznámil na pojednávaní dňa 31.5.2017 plnú moc udelenú Ing. E. U., Ing. S. Q. zo dňa 20.7.2004. Z obsahu tejto plnej moci je úplne zrejme, že tento splnomocnenec, ktorý splnomocnenie riadne prijal mal konať spoločne s JUDr. P. tak, ako si to vyžaduje ust. § 31 ods. 3 OZ. Súdu je zrejme, že bol to práve Ing. Q., ktorý bol oprávnený vykonávať úkony súvisiace s predmetnou kauzou. Rozsah jeho splnomocnenia je presne špecifikovaný a z neho je zrejme, že mal konať ako splnomocnenec správcu konkurznej podstaty Ing. E. U. (/iv/ všetky ďalšie právne úkony voči postupníkovi, či tretím osobám spojených s vysporiadaním postúpených pohľadávok), pričom toto plnomocenstvo sa týkalo všetkých úkonov súvisiacich s výkonom práv a plnením povinností splnomocniteľa ako postupiteľa z

rámцovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi splnomocniteľom a spoločnosťou žalobcu, teda STRODEN MANAGEMENT LIMITED.

Právna teória ustálila, že splnomocnenie možno udeliť buď jednému splnomocnencovi alebo niekoľkým splnomocnencom spoločne. Ide o tzv. kolektívne plnomocnenstvo. Splnomocniteľ môže na základe výslovného prejavu vôle v plnomocnenstve uviesť, že každý zo splnomocnencov je oprávnený v prípade kolektívneho plnomocnenstva konať samostatne. V takomto prípade je však potrebné uviesť rozsah samostatného oprávnenia konať každého z nich osobitne. V situácii, keď na základe kolektívneho plnomocnenstva rozsah splnomocnenia má právny úkon zhodný alebo sa bude sčasti prekrývať. V takom prípade zo zákona platí, že všetci splnomocnenci musia konať spoločne, t.j. musia urobiť obsahovo zhodný prejav vôle. Až takéto spoločné konanie splnomocnencov má právne následky zastúpenia. Na uzavretie platného právneho úkonu je v takom prípade potrebný spoločný prejav vôle všetkých zástupcov zastúpeného (Imrich Fekete - Občiansky zákonník, Veľký komentár, I. diel, Eurokódex, rok vydania 2011, Bratislava str. 216).

Toto je ďalší dôvod neplatnosti právneho úkonu indosácie zmeniek zo dňa 29.7.2004, a tým ďalší dôvod nedostatku aktívnej legitímácie na vedenie tohto súdneho sporu žalobcom. Súd sa vôbec nevysporiadal s otázkou a neposkytol odpoveď na otázku v tom smere, že iba platná zmluva o postúpení pohľadávky môže mať za následok zmenu veriteľa. Žalovaný požaduje odpoveď, prečo sa prvostupňový súd nevysporiadal s otázkou, ktorá bola namietnutá v konaní, a to je otázka predloženia listinného dokladu o postúpení pohľadávky medzi Union bankou a terajším žalobcom.

K bodu 3. - Otázka posúdenia konania osôb za UB pri krokoch súvisiacich s odkúpením zmenky, či tieto disponovali vedomosťou o skutočnom účele súhrnom úkonov predchádzajúcich vystavením zmeniek a nasledujúcich po ňom vrátane vytvárania vecne nepodloženého záväzku pre SPP.

Odvolaateľ v tomto smere si dovoľí poukázať na úplne nesprávny, nezákonný, arbitrárny názor prvostupňového súdu, ktorý nemá akúkoľvek oporu vo vykonanom dokazovaní a je v rozpore s ustanoveniami OSP, Tr. por., ako aj zákona o sudcoch.

Prvostupňový súd si nemôže dovoliť hodnotiť rozsudok špecializovaného súdu v Banskej Bystrici, a to do takej miery, že vyslovuje právny názor, ktorý mu nepatrí tým, že sám svojvoľne skonštatuje, že súd pri posudzovaní otázky, či UB konala na škodu dlžníka, teda žalovaného neprihliadol na zistenie NS SR, nakoľko sa stotožnil s názorom žalobcu, že presvedčujúcim spôsobom neodôvodnil.

Žalovaný takýto názor nemôže akceptovať, keď konajúci súd sa stotožní s názorom žalobcu nevedno z akých dôvodov a nerešpektuje právny názor, resp. rozsudok trestného súdu, ktorý je na úrovni prvostupňového súdu, ktorý vykonal rozsiahle dokazovanie a svoje názory zhrnul v tomto rozsudku. Ak by prvostupňový súd spravodlivo rozhodoval, takýto právny názor žalobcu by v žiadnom prípade akceptovať nemohol.

Súd pri svojom rozhodovaní úplne zanedbal § 7 Tr. por., posudzovanie predbežných otázok, podľa ktorého orgány činné v trestnom konaní a súd samostatne posudzujú predbežné otázky, ktoré sa v konaní vyskytnú; ak je v takej otázke právoplatné rozhodnutie súdu, Ústavného súdu Slovenskej republiky, súdneho dvora Európskych spoločností alebo iného štátneho orgánu, orgány činné v trestnom konaní a súd sú takým rozhodnutím viazané ak nejde o posúdenie viny.

V tomto smere opakovane poukazujem na to, že súd absolútne žalovanému neposkytol odpoveď na tieto uplatnené námietky, a to, že:

Nezanedbateľnou skutočnosťou, ktorá vyplýva aj z trestných rozsudkov je tá skutočnosť, že Ing. E. ako osoba, ktorá celý obchod iniciovala bola, v predchádzajúcom období zamestnancom Union banky. V tomto smere poukazujem na právne závery rozsudku NS SR sp. zn. 2To 4/2013 i následne na rozsudok Špecializovaného súdu v Banskej Bystrici. Je pravdou, že rozsudok NS SR sp. zn. 2To 4/2013 bol zrušený, ale iba pre procesnú chybu, pričom z obsahu tohto rozsudku, teda z výsledkov vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynuli závery, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie súdu v tomto konaní. Predovšetkým poukazujem na záver súdu, že skutočne Union banka konala na škodu osoby, ktorá je vystaviteľom zmeniek, pričom vedomostná zložka nie je prvkom zavinenia len vo forme priameho alebo nepriameho úmyslu, ale aj vo forme vedomej nedbanlivosti, pri ktorej konajúca osoba vie, že môže relevantný následok spôsobiť, ale bez primeraných dôvodov sa spolieha, že sa tak nestane. Nahliadnutím do obsahu trestného spisu som zistila, že v spise je založený listinný doklad, z ktorého je zrejmé, že tak Ing. E. ako aj Ing. C. prekročili svoju právomoc, pretože na vystavenie zmeniek nemali právomoc, pretože o tomto úkone nebolo informované Ministerstvo hospodárstva a samotná účtovná operácia

nebola zachytená v účtovníctve. Ďalej v spise sa nachádza doklad o tom, že SPP, a.s. neobdržalo žiadne protiplnenie a preplatením zmeniek by mu bola spôsobená škoda vo výške 440.300.000 Sk, nedošlo iba v dôsledku vzdoru SPP. Práve naopak je zrejmé, že tak Ing. C. ako aj Ing. E. konali v koordinácii so W., C., V. a T., teda Union bankou v koordinácii s nimi a podľa ich pokynov. R. W. z prijatých peňažných prostriedkov poukázal 300.000.000,- Kč na účet IMC Burzovní za nakúpené akcie Chemapolu, čo preukazuje protiprávne konanie na škodu SPP, a to spoločným konaním Ing. E., W., C. spolu s Union Bankou,

Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zaujal správny právny názor, že súd nemôže vychádzať z rozhodnutí českých sudov, ktorými boli oslobodené osoby, ktoré sa na transakciách podieľali a naopak, neakceptovať rozsudky sudov, ktoré skonštatovali na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania, ktoré je vlastne iba orgánom činným v trestnom konaní, konanie na škodu dlžníka, v neprospech SPP.

Súdu som preukázala, že ani oslobodzujúci rozsudok v trestnom konaní neznamena, že škoda spôsobená nebola a že podozrivé osoby sa nedopustili konania, ktoré spôsobilo škodu poškodeného, a to už či úmyselne alebo z nebanlivosti (Nález US, ktorý bol predložený súdu). Súd si zrejme neuvedomil tú skutočnosť, že obvinený v trestnom konaní, a to sa týka tak C., V., či W. môžu vypovedať aj nepravdivo, pretože to je ich súčasť obhajoby a za to nemôžu byť postihnutí. Práve naopak, ak napríklad S. W., či C. vypovedali občianskoprávnom konaní, ich výpoveď je postihnutá sankciou nepravdivej odpovede.

Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že podľa § 135 veta tretia OSP: „Ďalej je súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti a o zápise základného imania: 33b) súd však nie je viazaný rozhodnutím blokovo konaní“. Pre účely nášho vyjadrenia je rozhodujúce, že z citovaného ustanovenia vyplýva, že civilný súd je viazaný len rozhodnutím trestného súdu, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal (t.j. odsudzujúcim rozsudkom trestného súdu). Z uvedeného môžeme logickým výkladom a contrario vyvodit', že ostatnými rozhodnutiami trestného súdu okrem odsudzujúceho rozsudku civilný súd nie je viazaný (obdobne T., J.: C., L: E., M.:Občianský soudní řád, Komentář 5. vydání, Praha: C.H.Beck, 2001 s. 408 a nasl.: Bajcura, A., a kol. Občiansky súdny poriadok, I. diel Komentár. Bratislava 1996, str. 214). K rovnakému záveru došla aj staršia (R 22/1979) a novšia judikatúra. Podľa rozsudku NS ČR zo dňa 15.4.1999, sp. zn. 21Cdo 2368/98 (In: Soudní rozhledy č. 8/1999, s 246 a. nasl.) súd nie je v civilnom konaní viazaný oslobodzujúcim rozsudkom vydaným v trestnom konaní. Na základe hodnotenia dôkazov, v zmysle § 132 OSP môže civilný súd dospieť k záveru, že skutok, pre ktorý bol účastník civilného konania trestne stíhaný, v ktorom spočíva jeho protiprávne konanie, sa stal; napriek tomu, že v trestnom konaní bol vyvodený záver, že tento skutok nebol preukázaný.

K bodu 4. - Aktívna účasť osôb konajúcich za SPP bola preukázaná v predmetnom konaní aj špecializovaným trestným súdom, že úmysel smerujúci k spôsobeniu škody SPP vyplýva aj z konania samotného SPP. Súčasne súd skonštatoval, že výpoveď svedka S. W. je pre súd nevieryhodná a vieryhodná je výpoveď iba pred notárkou JUDr. C. E. ako aj pred notárom JUDr. D. P..

Odvolať chce poukázať na to, že je pre neho nevysvetliteľné v rozpore so všetkými vykonanými dôkazmi a dokonca aj so všetkými rozhodnutiami NS SR toto tvrdenie súdu, keď opakovane NS SR vo všetkých svojich rozhodnutiach poukazuje na to, že súd nemôže hodnotiť výpoveď svedka W. ako nevieryhodnú výpoveď práve pred okresným súdom vo Vsetine. To teda znamená, že prvostupňový súd poukazuje na to, že pre neho je záväzný právny názor, ktorý bol vyslovený v rozhodnutí NS SR sp. zn. M Obdo V 8/2002 zo dňa 19.6.2003 (aj keď ho nesprávne cituje a nesprávne preberá právny názor tohto súdu) a na druhej strane neakceptuje právne názory sudov, ohľadne výpovede svedkov S. W. ako aj ďalších svedkov, ktorí boli vo veci vypočutí.

Súd vôbec nezaujal právny názor k týmto námietkam žalovaného:

poukazujem na to, že nemožno sa domáhať zmenkového záväzku, ktoré mu slúžilo na základe právneho jednanie neplatného (Sb. n. s. 2354., Rovnako Czel. 704 a Sb. n. s. 14.615). Súd vyriešili otázku neplatnosti zmlúv a úkonov na ne nadväzujúcich, a preto záväzok z neplatnej zmluvy nenadobudne platnosť, ak sa utvrdí skriptúrnou obligáciou. Neplatnosť zmluvy musí si súd všímať z úradnej moci. Táto neplatnosť sa prenáša tiež na skriptúrnou obligáciu, pokiaľ ide o zmenkový právny pomer medzi pôvodnými zmluvnými stranami.

Je preukázané v konaní pred súdom, že Union banka, konala vedome na ujmu dlžníka. Tento záver je

preukázaný jednak listinnými dôkazmi a výpoveďami svedkov. Je zrejme tak ako to tvrdí W., že Union banka v snahe získať pre seba majetkový prospech vymyslela celý tento podvodný obchod, o čom svedčia listinné dôkazy, keďže ešte pred podpísaním samotných zmeniek sa aktívne angažovala prostredníctvom svojich zamestnancov na správnosti a platnosti vyhotovenia zmeniek, aby tieto nemali chybu. Tieto zmenky ešte pred ich podpisom si nechala priniesť do svojho sídla, o čom svedčí výpoveď C., prekontrolovala ich, pričom dobre vedela, že žiadna kauza sa k týmto zmenkám neviaže, jedná sa o čistý podvod, pretože žiadne technologické zariadenie sa nemalo financovať ani odkupovať, sama aktívne konala pri prevzatí zmeniek a S. W. iba poslúžil na to, aby boli indosované na jeho spoločnosť SEZOOZ GROUP, a.s., aby následne SPP ako žalovaný už nemohol činiť kauzálne námietky. V skutočnosti však S. W. tak ako vypovedal a nič na tom nemení ani jeho zmena výpovede, vystupoval ako sprostredkovateľ a nikdy ani predmetné zmenky neprevzal.

Ako vyplýva z čl. I. § 17 Zákona zmenkového a šekového č. 191/1960 Zb. v tomto konaní je potrebné preukázať zo strany žalovaného vedomosť o námietkach v čase nadobudnutia zmenky a úmysel nadobúdateľa zmenky konať na škodu dlžníka. V konaní bolo preukázané, že Union banka, a.s., sa od začiatku zúčastňovala na tvorbe scenára, vedela, že splnením zmenkového záväzku si žalovaný musí škodu uplatňovať proti málo solventnej spoločnosti SG so značnými nákladmi, neistým úspechom a ďalekým časovým horizontom, že odporca na základe dohodnutého scenára bude platiť spoločnosti SG, čo sa aj stalo 4.12.1998 vo výške 10.000.000 USD, ale navrhovateľ odporcu na prevod ani neupozornil (čo mal urobiť aspoň formou vyžiadania si uznania záväzku) hoci mal zmenky v úschove. Navrhovateľ takisto vedel, že kúpna zmluva z 29.9.1998 a ostatné nadväzné dokumenty sú simulované a vedel tak o všetkých námietkach odporcu voči spoločnosti SG. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že navrhovateľ konal vedome na škodu odporcu.

Najnepresvedčivejšou skutočnosťou je, že žalobca vyplatil a poukázal dohodnutú kúpnu cenu viac ako 324.000.000,- Kč. teda dodržal kúpnu zmluvu o prevode zmeniek a spôsobil žalovanému prospech a nie škodu, ide o prekvapujúce a zavádzajúce tvrdenie. Aký prospech mohol žalobca prevodom zmeniek na seba za zisk spôsobiť žalovanému zostáva skutočne v rovine jeho ničím nepodloženého vykonštruovaného tvrdenia bez, akéhokoľvek dôkazu, dokonca v rozpore so všetkými zisteniami orgánov činných v trestnom konaní. Je potrebné uviesť, že indosáciou zmeniek sa žalobca zaradil medzi veriteľov, ktorí majú špekulatívne snahy zhoršiť postavenie zmenkového dlžníka tým, že zmenku indosovali za účelom navodenia abstraktného účinku indosamentu (R. Chalupa. Zákon směnečný a šekový - komentář, I. Díl - směnk, Linde Praha a.s., 1996, str. 165).

Ak žalobca tvrdí, že nikdy nemal záujem zbaviť prvého majiteľa, teda SEZOOZ Group uplatnenia námietok voči žalovanému, ide o absurdné a nezmyselné tvrdenia. Ust. čl. I § 17 Zákona č. 191/1950 Z.z. jasne hovorí o zodpovednosti majiteľa pri nadobúdaní zmenky za jeho vedome konanie na škodu dlžníka a nie na škodu predchádzajúceho majiteľa zmenky. Podľa tohto ustanovenia ide o uplatňovanie námietok zo strany dlžníka (v danom prípade žalovaného) a nie zo strany predchádzajúceho majiteľa (v danom prípade SEZOOZ Group). Preto žalobca nemôže proti žalovanému. Svojím tvrdením stavia žalobca zmysel citovaného ustanovenia naopak, a súčasne sa snaží zastrieť svoj pravý úmysel, ktorým bolo zbaviť možnosti uplatnenia námietok práve žalovaného. A to je odpoveď na otázku NS SR v poslednom rozhodnutí, prečo tak rýchlo po podpísaní zmeniek došlo k indosácii zmeniek zo SEZOOZ GROUP na Union Banku.

Žalovaný poukazuje súdu na vyjadrenie právneho zástupcu žalobcu, ktorý sám priznáva, že vyplatil „Partnerskej organizácii“ žalovaného v Českej republike, teda SEZOOZ Group značnú sumu pre potreby a zámary žalovaného.

Lepší dôkaz o vedomosti a účasti na príprave scenára celej transakcie už poskytnúť nemohol. Tým priznaním aj sám žalobca potvrdil pravdivosť svedeckých výpovedí O. E. (str. 9 zápisnice z pojednávania z 25.10.1999) a S. W. (ad 7 protokolu zo 16.3.2000, spísaného na Okresnom súde vo Vsetíne o jeho účasti na celej transakcii). Z uvedeného vyplýva, že Union banka vedela aj to, že finančné prostriedky sa mali poskytnúť žalovanému bez indosácie zmeniek, ktoré sa mali podľa výslovného znenia kúpnej zmluvy z 29.9.1998 uložiť v Union banke do úschovy. To potvrdzuje aj skutočnosť, že zástupca Union banky zmenky skutočne prevzal, a to na základe dohody, ktorá bola uzavretá v ten istý deň ako kúpna zmluva, t.j. 29.9.1998 (protokol o odovzdaní a prevzatí zmeniek). Aj tieto skutočnosti dokazujú, že žalobca konal vedome na škodu žalovaného.

Pokiaľ žalobca tvrdí, že žalovaný koná voči nemu škodlivo „keď po zinkasovaní dohodnutého objemu

finančných prostriedkov namieta platnosť zmieniek a snaží sa dosiahnuť zrušenie platobného rozkazu, tak zabúda, že je to práve žalovaný, voči ktorému sa škodlivo postupovalo za účasti Union banky podľa ním vymysleného scenára, a preto je jeho zodpovednosť podľa čl. I § 17 Zákona č. 191/1950 Z.z. jednoznačne daná. Postup žalovaného nie je škodlivým konaním, ale uplatnením práva proti takému konaniu. Navyše podľa čl. I § 17 Zákona č. 191/1950 Z.z. prichádza do úvahy len škodlivosť nadobúdateľa zmenky.

V súlade s § 17 Zákona č. 191/1950 Z.z. je rozhodujúca vedomosť žalobcu o námietkach v čase prevodu zmieniek a jeho konanie na škodu dlžníka. V danom prípade sa jedná o vedomosť Union banky. Dátum vystavenia zmlúv, ktoré sú jednou z príčin uplatnenia námietok je nerozhodný. Navyše príčiny námietok museli vzniknúť pred prevodom zmenky, lebo podľa citovaného ustanovenia ide o námietky, ktoré sa zakladajú na vlastných vzťahoch toho, kto je žalovaný zo zmenky, k vystaviteľovi alebo predchádzajúcim majiteľom zmenky. Nový majiteľ tieto námietky vyvolá práve tým, že o nich vie a koná na škodu dlžníka.

Čo sa týka škody, žalovaný opakovane upozorňuje, že neobdržal žiadne plnenie od Union banky ani od súčasného žalobcu a pokiaľ išlo o nejaké plnenie, boli to plnenia v súvislosti, s inými transakciami, ktoré holi uzavreté medzi vtedajším generálnym riaditeľom Ing. C. a S. W. (poukazujem pritom na výpoveď S. W. zo dňa 12.10.2000 čl. 2687, kde uviedol, že pokiaľ hovoril o zmluve medzi SPP a SEZOOZ Group tak táto zmluva sa týkala iných finančných transakcií).

Z uvedeného je teda zrejmé, že Union banka nadobudla zabezpečovacie zmenky zmenkovým spôsobom a pri ich nadobúdaní konala vedome na škodu dlžníka. Abstraktnosť zmenkovej pohľadávky, ktorú UNION banka nadobudla sa však nematerializovala, dlžníkovi, teda žalovanému, teda voči nadobúdateľovi zostávajú zachované i po osamostatnení zmenky všetky námietky, ktoré mohol uplatniť voči prevodcovi zmenky (R. Chalupa, Osamostatnení zaistení směnky, Právní radce 7/2000 str. 19).

Iba pre úplnosť je potrebné zdôrazniť, že zabezpečená pohľadávka, keby bola platná, by plnením zanikla, a tým by zanikol aj dôvod zmenky (Uznesenie Vrchního soudu v Praze z 12.5.1998, sp. zn. 5Cmo 14/1997).

Je teda zrejmé, že kúpna zmluva z 20.9.1998 a ďalšie nadväzné dokumenty sú simulované, a tým absolútne neplatné tak, ako to ustálil aj NS SR. Zmenky boli simulované a vydané, na základe neplatných právnych úkonov. Osamostatnené prevedenie zmieniek žalovaného bolo protiprávne a v rozpore s dohodnutým postupom. Union banka konala vedome na škodu dlžníka, a preto že išlo v ďalšej indosácii na terajšieho žalobcu iba o obyčajnú cesiu, žalovanému ostali všetky námietky voči Union banke, ktoré mal voči SEZOOZ GROUP, a. s.

V konečnom dôsledku poukazujem na listinný doklad, ktorý je založený v spise a podpísaný predchádzajúcim právnym zástupcom tak Union banky ako aj terajšieho žalobcu, v ktorom sám konanie Union banky ako podvodné označil, konkrétne:

- dňa 14.1.2008 pán právny zástupca už v postavení STRODEN MANAGEMENT LIMITED uviedol: „Ani my, teda STRODEN MANAGEMENT LIMITED sme sa nestali právnym nástupcom Union banky, a.s. a nemáme nič spoločné s podvodným konaním Union banky so svojim zmluvným partnerom, ktorého si sám vybral a s ktorým uzatváral rôzne zmluvy, aj kauzálny zmluvy k predchádzajúcim zmenkám. To teda svedčí o tom, že samotný právny zástupca UNION BANKY a.s. potvrdil skutočnosť podvodného konania Union banky a.s. na škodu dlžníka a že prevod zo SEZOOZ GROUP na Union banku bol vykonaný so snahou dosiahnuť abstraktný účinok rubopisu, a to za účelom sťaženia procesného postavenia vystaviteľa. čo je konaním na škodu žalovaného.

V záverečnom návrhu som pripojila časť vyjadrenia pána právneho zástupcu, ktoré je založené v spise na čl. 1404, pretože konajúci súd toto jeho vyjadrenie v zrušenom rozsudku vyhodnotil jednoznačne v jeho prospech. Tomu tak nie, pretože JUDr. Blaha bol právnym zástupcom Union banky od roku 2002, o čom svedčí založená plná moc v spise a neskôr sa stal aj právnym zástupcom terajšieho žalobcu. V tomto vyjadrení predsa sám priznáva, že STRODEN MANAGEMENT nie je právnym nástupcom UNION BANKY a nemá nič spoločné s podvodným konaním žalovaného, teda SPP so svojim zmluvným partnerom, pričom z tohto vyjadrenia je jasné, že sa jedná o Union banku (ktorej právnym nástupcom sa terajší žalobca nestal a nie je právnym nástupcom ani SEZOOZ Group).

Ešte pre úplnosť treba doplniť, že Union banka a.s. vyplatila SPP a.s. dlžnú finančnú sumu. Žalovaný nepredložil o tejto skutočnosti žiaden doklad, pretože takýto doklad predložiť ani nemohol, lebo v skutočnosti ani neexistuje. Práve z listinných dôkazov ako aj všetkých ostatných je zrejmé, že Union

banka plnila SEZOOZ GROUP a toto bolo preukázané aj v trestnom konaní, kedy na to súdy pri svojom rozhodovaní poukázali. V skutočnosti Union Banka donútila W. ako svojho sprostredkovateľa, aby odkúpil od nej za uvedenú sumu bezcenné akcie B. ako aj bezcenné akcie TOKO banky. V tomto smere poukazujem aj na výpoveď Mgr. D. T., ktorú súd oboznámil s tým, že toto tvrdenie potvrdzuje vo svojej výpovedi, keď uvádza, že „Celý obchod bol viazaný podmienkou odkúpenia akcií B. a ďalej uvádza, že pokiaľ hovoril o zmenkách Toko banky a o ich nepredajnosti a o tom, že nikto iný než W. by tieto akcie nekúpil, tak je to pravda, nemá dôvod o tom pochybovať. Tento obchod bol dohodnutý za zavretými dverami a Toko banka bol skutočne problém, resp. jej akcie, pretože tie zmenky v tej dobe odmietli platiť, pretože boli v nútenej správe. Priznal, že podmienkou na vyplatenie bolo to, že to boli spojené problémy s akciami B. ako aj so zmenkami Toko banky. Takýmto postupom sa Union banka zbavila nepredajných akcií. Tvrдили sme a preukázali sme, že SPP od UNION banky ani od SEZOOZ GROUP neobdržala žiadne plnenie a žalobca toto tvrdenie okrem vlastného tvrdenia to ničím nepreukázal, lebo to preukázať ani nemohol.

Zhrnúc preto rozpor, ktorý uviedol súd, treba uzavrieť konanie na škodu dlžníka ako úmyselné konanie, ktoré vyplýva z týchto záverov:... osoby konajúce za UB pri krokoch súvisiacich s odkúpením zmenky, a to v súčinnosti s obžalovaným R. W. /V., R., C./ pri tomto konaní disponovali vedomosťou o skutočnom účele súhrnu úkonov, predchádzajúcich vystaveniu zmeniek a nasledujúcich po ňom...

- Vyjadrenie ČNB akcentuje, že sa jedna o eskontný úver, čo potvrdzuje evidencia tohto prípadu vedená v účtovníctve UB ako ...“Krátkodobé úvery klientom na obchodné pohľadávky...” čomu zodpovedá i údaj v „Zmluve o prevode zmenky“, ktorá ukladá svojmu klientovi /SG/ povinnosť zasielania výkazov výsledkov hospodárenia, a to nielen vystaviteľa zmenky, ale aj svoje a to až do úplného zaplatenia /úhrady/ zmenkovej sumy. Pozn. Uvedené podklady sú zažurnalizované v spise...

- Existuje jasná vedomosť - personálne sprostredkovaná pracovníkmi UB o obchodnom vzťahu eskontného úveru.

- Uvedené konanie UB je vedomým konaním na škodu osoby, ktorá je vystaviteľom zmeniek, pričom nemuselo ísť ani o úmysel, postačuje - v súlade s názorom NS - aj o formu vedomej nedbanlivosti, pri ktorej konajúca osoba vie, že môže byť relevantný následok /škodu/ spôsobiť, ale bez primeraných dôvodov sa spolieha, že sa tak nestane.

- Neobstojí téza, že existujú akési indicie ďalších transferov, ktoré mali za následok získanie protiplnenia zmeniek na strane SPP. Žiadne takéto protiplnenia neexistujú okrem zmeniek.

- Tomu, že doposiaľ škoda SPP nevznikla, zabránilo len právne vzdorovanie vedenia SPP po roku 1998, ktoré doposiaľ úspešne vzdorovalo splneniu takéhoto záväzku.

Predmetný spor trvá už 18 rokov, pričom odvolacie súdy, či už v rámci odvolaní a dovolaní rozhodujú tak, že na uplatnené odvolacie dôvody záväzné právne názory, ktoré však prvostupňový súd opakovane nerešpektuje. Žalovaný je v dlhodobej právnej neistote, pričom rozhodovanie prvostupňového súdu je tak ako som uviedla opakovane nespravodlivé, porušujúce elementárne zásady spravodlivého procesu i rovnosti zbraní v súdnom konaní. Terajší rozsudok je toho učebnicovým príkladom. Je preto nutné, aby odvolací súd vydal meritorne rozhodnutie, pretože sú na to splnené podmienky.“ Koniec citácie.

12. Žalovaný navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že zmenkový platobný rozkaz Krajského súdu v Bratislave č. k. 37Zm/415/1999-41 z 15. mája 1999 zruší a súčasne zruší aj výrok o náhrade trov konania. Žiadal priznať trovy konania tak, ako budú vyčíslené.

13. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca a uviedol, že odvolanie žalovaného nespĺňa zákonné náležitosti riadneho odvolania v zmysle ustanovenia § 205 O. s. p., nakoľko neobsahuje označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu ho napáda a neobsahuje označenie odvolacích dôvodov v zmysle § 205 ods. 2 O. s. p., zdôraznil, že akoukoľvek opravou, či doplnením odvolania by došlo k rozšíreniu odvolacích dôvodov, čo je v rozpore so zákonom. K hmotnoprávnej stránke odvolania uviedol, že sa plne stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, považuje ho za adekvátne a správne, reagujúce na všetky námietky žalovaného v konaní.

14. Čo sa týka údajného nerešpektovania príkazov Najvyššieho sudu Slovenskej republiky žalobca tvrdí, že uvedené vyjadrenie žalovaného vyhodnotil ako snahu „vykonštruovať“ odvolací dôvod. Ďalej uviedol, že so žalovaným naznačenými príkazmi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rámci posledného

zrušujúceho rozhodnutia sa súd prvého stupňa v plnom rozsahu vysporiadal. Krajský súd v Bratislave ako prvoinštančný súd sa priamo na pojednávaní oboznámil s listinnými dôkazmi, ktorých nevykonanie bolo v zrušujúcom rozhodnutí vytknuté. Vysporiadal sa tiež s aktívnou legitímáciou žalobcu. Podotkol, že na vykonaní niektorých dôkazov (napr. pripojenie kompletných trestných spisov) netrval sám žalovaný. Naopak, žalovaný na pojednávaní dňa 17. mája 2017 do zápisnice uviedol, že cit.: „...nenavrhuje ďalšie doplnenie dokazovania. Po uplynutí 20 rokov od začatia konania nepovažuje za zmysluplné, ani hospodárne, ani doložiť svedka W., ktoré by podľa jej názoru viedlo k zbytočnému predĺženiu konania a jeho výpoveď by po tak dlhom čase bola skreslená.“ Týmto svojim vyjadrením sa žalovaný v plnom rozsahu vzdal práva dovoliť sa údajného nerešpektovania príkazov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Žalovaný mal opakovane procesnú možnosť ovplyvniť rozsah vykonaného dokazovania pričom tak neurobil, naopak, svojimi jednoznačnými úkonmi sa postavil proti ich vykonaniu. Bol prítomný na pojednávaniach a vedel v akom rozsahu sa dokazovanie vykonáva, mal možnosť namietať a trvať na vykonaní ďalších dôkazov, vykonal však opak. Krajský súd v Bratislave navyše záväzné právne názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nerozporoval, práve naopak, uviedol ich v odôvodnení rozsudku a žiadnym svojim vyjadrením v rámci odôvodnenia rozsudku sa nedostal do rozporu s týmito právnymi názormi. Skutočnosť, že žalovaný má dojem, že „príkazom“ Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý Krajský súd v Bratislave údajne nerešpektoval bolo, aby vydal v konaní iné rozhodnutie nie je odvolacím dôvodom.

15. Ďalej uviedol, že Krajský súd v Bratislave je pri svojom rozhodovaní viazaný len výrokom trestného rozhodnutia. Krajský súd v Bratislave nezanedbal ustanovenie § 7 zákona č. 301/2005 Z. z., Trestný poriadok a vôbec nepopieral, že v právomoci Špecializovaného trestného súdu v Banskej Bystrici bolo pre účely svojho trestného konania posudzovanie predbežnej otázky. To však v žiadnom prípade neznamená, že Krajský súd v Bratislave sa s týmto posúdením má aj stotožniť. V napadnutom rozsudku je uvedené, že súd považuje konštatovanie trestného súdu za nepresvedčivo odôvodnené. Žalobca pritom podotkol, že v rámci odôvodnenia trestného rozhodnutia ide len o konštatáciu a nie odôvodnenie v pravom zmysle slova.

16. Poukázal na to, že žalovaný na jednej strane vyslovil svoj názor, že výrok oslobodzujúceho rozsudku (vo vzťahu k zamestnancom Union banky, a.s.) nie je pre súd záväzný a na druhej strane očakáva od toho istého súdu, aby sa v plnej miere stotožnil s odôvodnením iného rozhodnutia trestného súdu. Žalovaný si tak sám vzájomne protirečí, pričom interpretuje a snaží sa prezentovať ustanovenia právnych predpisov tak, aby navodil dojem, že Krajský súd v Bratislave rozhodol v rozpore so svojimi právnymi povinnosťami pri prihlíadaní na iné rozhodnutia.

17. Polemiku o viazanosti a neviazanosti civilného súdu rozsudkami trestných súdov uzavrel tak, že pri posúdení otázky, či Union banka, a.s., resp. osoby konajúce v jej mene mali vedomosť alebo nie, Krajský súd v Bratislave nebol viazaný žiadnym právnym názorom, resp. žiadnym vyjadrením trestného súdu. Mohol tie ako „dôkazy“ jedine zohľadniť, resp. preštudovať a v súlade so zásadami hodnotenia dôkazov jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti samostatne vyhodnotiť. Pri samotnom vyhodnocovaní dôkazov súd nebol, v súlade s právnymi predpismi, viazaný žiadnym právnym názorom a žiadnym výrokom a už vôbec nie konštatáciou v rámci odôvodnenia trestného súdu. Námietky žalovaného, ktoré v celom rozsahu napádajú len spôsob posúdenia a vyhodnotenia niektorých vyjadrení v rámci odôvodnenia neprávoplatných rozhodnutí v trestnom konaní na účely preukázania vedomosti Union banky, a.s., sú právne nepodložené a založené jedine na subjektívnom posudzovaní žalovaného a preto tieto námietky založené na subjektívnom vnímaní žalovaného ako odvolací dôvod neobstoja, a preto navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdiť a priznať mu náhradu trov odvolacieho konania.

18. K replike žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním z 26. septembra 2017, v ktorom uviedol citujem: „Žalobca tvrdí, že odvolanie nespĺňa zákonné náležitosti, pretože obsahuje na prvej strane len spisovú značku právnej veci označených účastníkov konania a tvrdí, že za odvolanie je možno považovať len také odvolanie, ktoré obsahuje označenie, formy rozhodnutia súdu, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie, číslo konania a dátum, kedy bolo napadnuté rozhodnutie vydané. Nahliadnutím do predloženého

odvolania žalovaného, ktoré aj bolo súdu predložené a doručené zistí súd, že odvolanie bolo podané proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 37Zm/415/1999-2911, IČS: 1099899761 zo dňa 21. júna 2017, ktorý bol žalovanému doručený 7. augusta 2017. Tým je splnená zákonná náležitosť odvolania podľa § 205 ods. 1 O. s. p., ktorý stanovuje, že v odvolaní treba uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje. Je absolútne právne irelevantné, či rozhodnutie je označené na prvej strane, druhej strane alebo ktorejkoľvek strane podaného odvolania. Dôležité je to, že je označené rozhodnutie, proti ktorému účastník konania podáva odvolanie.“

19. K vyjadreniu žalovaného z 26. septembra 2017 sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný vo vyjadrení zmätočne uvádza a odkazuje na splnenie všetkých formálnych náležitostí podaného odvolania v zmysle § 205 ods. 1 O. s. p. Žalovaný tvrdí, že nahliadnutím do predloženého odvolania zistil, že podané odvolanie (resp. podanie označené ako odvolanie) spĺňa všetky náležitosti vyžadované § 205 ods. 1 O. s. p. Žalovaný ďalej uvádza cit.: „Dôležité je to, že je označené rozhodnutie, proti ktorému účastník konania podáva odvolanie.“ Ďalej žalovaný odkazuje na stranu 2 podaného odvolania a uvádza, že cit.: „Vychádzajúc z uvedeného ušlo zrejme pozornosti žalobcu, že odvolanie podané žalovanou stranou spĺňa všetky náležitosti tak ako si to vyžaduje ust. § 205 ods. 1, 2 O. s. p.“ K uvedeným tvrdeniam žalovaného uviedol, že podanie adresované Krajskému súdu v Bratislave označené ako odvolanie a podané dňa 21. augusta 2017 neobsahuje stranu č. 2. Podanie bolo advokátskej kancelárii doručené bez strany, na ktorú žalovaný teraz odkazuje a bez údajov, na ktoré žalovaný vo vyjadrení odkazuje. Z dôvodu opatrnosti samozrejme právny zástupca žalobcu ešte pred podaním svojho vyjadrenia z 8. septembra 2017 preveril najprv telefonicky a následne aj nahliadnutím do súdneho spisu na Krajskom súde v Bratislave, či náhodou v súdnom spise nie je uložená verzia tohto odvolania, ktorá by spĺňala všetky náležitosti riadneho odvolania v zmysle § 205 O. s. p. Pri týchto procesných úkonoch právny zástupca žalobcu zistil, že súdny spis taktiež neobsahuje verziu odvolania, ktorá by obsahovala označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda a označenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 205 ods. 2 O. s. p.

20. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil podanie žalovaného, označené ako odvolanie, nespĺňajúce formálne náležitosti vyžadované na odvolanie v súlade s § 205 O. s. p.

21. Právna zástupkyňa žalovaného vo vyjadrení zo 7. augusta 2018 uviedla, citujem: „V kópii odvolania, ktoré bolo doručené súdu, o čom svedčí doručienka, je jasne uvedené, proti ktorému rozsudku je odvolanie podané. Opakované námietky p. právneho zástupcu žalobcu ohľadne nesplnenia náležitosti odvolania tak, ako to má na zreteli ust. § 205 ods. 1 O. s. p. neobstoja.“

22. Ďalej uviedla, že pokiaľ v závere odvolania uviedla, že súd prvej inštancie nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu, tak tým chcela konkrétne poukázať, na ktoré právne závery odvolacieho súdu súd nebral ohľad a nerešpektoval ich, nenavrholala tým určite opakovanú výpoveď svedka W.. Zdôraznila, že Union banka, a.s. vedela, že finančné prostriedky sa mali poskytnúť žalobcovi bez indosácie zmeniek, ktoré sa mali podľa výslovného znenia kúpnej zmluvy z 29. septembra 1998 uložiť v Union banke, a.s. do úschovy. Výplýva to zo skutočností, že zástupca Union banky, a.s. zmenky skutočne prevzal, a to na základe dohody, ktorá bola uzavretá v ten istý deň ako kúpna zmluva, t. j. 29. septembra 1998 (protokol o odovzdaní a prevzatí zmeniek). Podľa žalovaného tieto skutočnosti dokazujú, že žalobca konal vedome na škodu žalovaného, v tejto súvislosti poukázala na časť odvolania).

23. Podaním zo 16. novembra 2018 žalovaný oznámil odvolaciemu súdu, že po nahliadnutí do spisu zistil, že v súdnom spise sa nachádza podané odvolanie, ktoré bolo doručené súdu 21. augusta 2017 v dvoch vyhotoveniach, ktoré je číslované súdom iba na prvých stranách, aj keď je tlačené obojstranne. Doručené odvolanie obsahovalo 18 strán, bolo riadne očíslované od strany 1 po stranu 18. V spise je odvolanie vyhotovené právnym zástupcom žalovaného očíslované iba na predných stranách, pričom prvá strana má číslo 1, nasleduje číslo 3 a na opačnej strane listu označeným zástupcom žalovaného ako číslo 2, kde je napísaná časť odvolacích dôvodov, táto sa tam nenachádza, je tam čistý biely list a pokračuje až stranou číslo 3. Z uvedeného žalovaný usúdil, že došlo k manipulácii s písomným vyhotovením odvolania, o čom svedčí fotokópia vyhotovenia odvolania, ktorá sa nachádza v spise

Krajského súdu v Bratislave (č. l. 2920). Podľa názoru odvolateľa súd prvej inštancie mal postupom podľa § 209 ods. 1 O. s. p. vyzvať žalovaného, ak by mal za to, že odvolanie nespĺňa náležitosti podľa § 205 ods. 1 O. s. p., aby chýbajúce náležitosti doplnil. Keďže sa tak nestalo, dospel k záveru, že došlo k neoprávnenej manipulácii so spisom, a preto podal trestné oznámenie generálnemu prokurátorovi Slovenskej republiky pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia spravodlivosti.

24. Podaním z 21. novembra 2018 podľa ustanovenia § 93 ods. 2 písm. b/ zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“) (zrejme ide o preklep, správne podľa písm. a/ - pozn. odvolacieho súdu), vstúpil do konania prokurátor Generálnej prokuratúry SR s odôvodnením, že mu bolo doručené dňa 20. novembra 2018 trestné oznámenie, z ktorého vyplýva podozrenie z možnej nezákonnej manipulácie so súdnym spisom. Žalovaný absenciu kompletného odvolania zistil pri nahliadnutí do súdneho spisu 15. novembra 2018. Súčasne navrhol odložiť vyhlásenie rozsudku nariadeného na 22. novembra 2018 a umožniť mu nahliadnuť do súdneho spisu a vyjadriť sa k veci.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“), ako súd odvolací prejednal vec v medziach ust. § 379 C. s. p. v spojení s ust. § 380 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia pojednávania a za rešpektovania ustanovenia § 219 ods. 1 a 3 C. s. p. verejným vyhlásením rozsudku, na ktorom rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil podľa ustanovenia § 387 ods. 1 C. s. p.

26. K procesnému postupu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 219 ods. 1 a 3 C. s. p. uvádza: miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a na webovej stránke súdu v lehote najmenej 5 dní pred vyhlásením, čím boli splnené podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku najvyšším súdom.

27. Deň pred vyhlásením rozhodnutia bolo do spisu doložené oznámenie, že žalovaný má podozrenie z neoprávnenej manipulácie so spisom, ktoré má spočívať v tom, že chýba druhá strana odvolania a spis nie je riadne zažurnalizovaný. Zároveň bol oznámený vstup prokurátora Generálnej prokuratúry SR do konania. Uvedené tvrdenie žalovaného však nemá vnútornú logiku, keďže podľa jeho tvrdení má chýbať druhá strana obojstranne vytlačeného listu, ktorý je na prvej strane riadne opatrený podpisom a pečiatkou právnej zástupkyne žalovaného, pričom druhá strana totožného listu je prázdna (t. j. nemohla sa fyzicky stratiť, jednoducho absentuje tam text, ktorý však nemohol zo spisu zmiznúť akoukoľvek „manipuláciou“). Samotné odvolanie po označení strán a veci pokračuje bodom č. 1 odvolacích námietok a má 18 strán obojstranne vytlačeného textu.

28. Odvolací súd poznamenáva, že v priebehu odvolacieho konania boli obe strany niekoľkokrát nahliadať do spisu a z ich podaní, a to: vyjadrenia žalobcu z 8. septembra 2017 (č. l. 2935), z reakcie žalovaného z 26. septembra 2017 (č. l. 2944), ako aj ďalšieho vyjadrenia žalobcu z 25. mája 2018 (č. l. 2951), bolo obom stranám sporu zrejmé, že odvolanie citujem: „neobsahuje stranu č. 2“. Až do oznámenia, že vo veci bude odvolací súd rozhodovať, nebol obsah spisu nijako spochybňovaný, nebola tvrdená žiadna manipulácia. Dokonca samotná strana žalovaného sa vo vzťahu k svojmu odvolaniu a jeho náležitostiam, ktoré boli predmetom repliky žalobcu spochybňujúceho dôvodnosť odvolania, podaniami z 26. septembra 2017 a 7. augusta 2018 vyjadrila tak, že:

„Nahliadnutím do predloženého odvolania žalovaného, ktoré bolo súdu predložené a doručené zistí súd, že odvolanie bolo podané proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 37Zm/415/1999-2911, IČS:1099899761 zo dňa 21. júna 2017, ktorý bol žalovanému doručený 7. augusta 2017. ...

Námietky žalobcu o nesplnení náležitosti a dôvodov odvolania žalovaným, preto navrhujem, aby súd považoval za neopodstatnené v rozpore so samotným ust. § 205 ods. 1 a 3 O. s. p.“ (vyjadrenie žalovaného z 26. septembra 2017).

„V kópii odvolania, ktoré bolo doručené súdu, o čom svedčí doručienka, je jasne uvedené, proti ktorému rozsudku je odvolanie podané. Opakované námietky právneho zástupcu žalobcu ohľadne nesplnenia náležitosti odvolania tak, ako má na zreteli ust. § 205 ods. 1 O. s. p. neobstoja.“ (vyjadrenie žalovaného zo 7. augusta 2018).

29. Odvolací súd považuje za potrebné ešte poznamenať, že samotný žalovaný nedoložil do spisu do rozhodnutia odvolacieho súdu ním tvrdený chýbajúci text, ani netvrdil nič iné, ako to, že odvolanie má riadne náležitosti, ktoré tak aj odvolací súd vyhodnotil. Forma podania (odvolania) je plne v kompetencii strany sporu a prípadné nedostatky idú na vrub strany sporu a nie súdu. Zdôrazňujeme, že len absencia označenia veci a paragrafov označujúcich odvolacie dôvody nemôžu byť dôvodom odmietnutia spravodlivosti, a preto odvolací súd vec riadne prejednal. Len na okraj odvolací súd uvádza, že žurnalizácia spisu nie je po stranách, ako sa domnieva právna zástupkyňa žalovaného, ale vždy sa číslujú listy, čo skúsený advokát musí vedieť.

30. Pokiaľ ide o vec samu na úvod odvolací súd poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu zo dňa 25. júla 2018, sp. zn. 3Obdo/23/2018, ktoré bolo obchodnoprávnym kolégiom Najvyššieho súdu SR dňa 10. októbra 2018 prijaté ako judikát na uverejnenie v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. V zmysle uvedeného uznesenia konanie o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktorým rozhodol o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, nie je konaním o zmenkovom platobnom rozkaze, a preto sa naň nevzťahuje použitie Občianskeho súdneho poriadku tak, ako to upravuje prechodné ustanovenie § 470 ods. 2 C. s. p. Odvolanie proti rozsudku prvej inštancie, ktorým rozhodol o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, podané po 30. júni 2016, musí obsahovať náležitosti uvedené v ustanovení § 363 C. s. p. a musí sa opierať o odvolacie dôvody upravené v § 365 C. s. p. Odvolací súd je povinný posudzovať prípustnosť podaného dovolania podľa § 355 a nasl. C. s. p. a rozhodnutie odvolacieho súdu musí byť vydané v súlade s jednotlivými ustanoveniami C. s. p.

31. V zmysle citovaného rozhodnutia odvolací súd vec prejednal v súlade s príslušnými ustanoveniami C. s. p. V súvislosti s podaným odvolaním žalovaného odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že sám odvolateľ určuje popri všeobecných náležitostiach podania aj rozsah, v akom napáda rozhodnutie a z akých dôvodov (§ 363 C. s. p.). Rozhodnutie súdu prvej inštancie je možné napadnúť len z dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v ust. § 365 C. s. p. Odvolateľ zákonom stanovený dôvod musí identifikovať, t. j. musí uviesť, v akom konkrétnom pochybení odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu.

32. Vo vzťahu k odvolacím dôvodom žalovaného Najvyšší súd SR vyhodnotil, že žalovaný napáda nesprávne právne posúdenie súdom prvej inštancie v otázke aktívnej legitímácie žalobcu, nedostatku tradície v zmysle ust. § 6 zákona č. 600/1992 Z. z. a v otázke konania Union Banky, a.s. na škodu dlžníka (§ 17 ZŠZ).

33. K námietke nesprávneho právneho posúdenia aktívnej legitímácie terajšieho žalobcu odvolací súd poukazuje na závery súdu prvej inštancie, ktoré vyhodnotil ako vecne správne, jasné, zrozumiteľné a vyčerpávajúce a odvolací súd sa s nimi plne stotožňuje a v celom rozsahu si ich osvojuje. Z obsahu zápisnice z pojednávania, konaného 31. mája 2017 (č. l. 2871) vyplýva, že súd prvej inštancie na pojednávaní vykonal dokazovanie čítaním plných mocí udelených Ing. Michaelou Huserovou, správkyňou konkurznej podstaty úpadcu Union banky, a.s. v likvidácii JUDr. R. P. 26. júla 2004, odkazujúcich na konkrétne zmenky, opatrené na rubopise overovacou doložkou. Samotná skutočnosť, že uvedené plnomocenstvá boli uložené v trezore Krajského súdu v Bratislave spolu s originálmi zmienek, a preto neboli zažurnalizované v spise, nemá vplyv na platnosť plných mocí.

34. V zmysle ustanovenia § 16 ods. 1 ZŠZ, ten, kto má zmenku (držiteľ zmenky), platí za oprávneného majiteľa, ak sa legitímuje nepretržitým radom rubopisov. V zmysle citovaného ustanovenia prostredníctvom rubopisu sa nový majiteľ zmenky legitímuje, že je riadnym vlastníkom zmenky. Avšak na to, aby bola zmenka indosovaná, túto vôľu musí vyjadriť za vlastníka zmienek človek, ktorý je oprávnený jej menom konať. V prejednávanej veci Ing. E. U., ako správkyňa konkurznej podstaty dovtedajšieho vlastníka zmienek, v plných mociach prejavila vôľu predmetné zmenky indosovať na rad STRODEN MANAGEMENT LIMITED a na tento úkon udelila v zmysle ust. § 31 ods. 4 Občianskeho zákonníka plnú moc JUDr. R. P. JUDr. R. P. preto bol oprávnený v mene vlastníka zmienek Union banky, a.s. tieto indosovať na súčasného vlastníka, t. j. súčasného žalobcu. Je potrebné zdôrazniť, že

indosáciu predmetných zmeniek Union Banka, a.s. v likvidácii, ničím nespochybnila, je teda zrejmé, že s ňou súhlasila. Legitímácia terajšieho majiteľa zmeniek je daná nepretržitým radom rubopisov. Rubopis je podpísaný menom, na ktoré znie plná moc vystavená správkynou konkurznej podstaty majiteľa, na ktorého znel predchádzajúci vyplnený rubopis. Legitímácia terajšieho žalobcu ako oprávneného majiteľa zmeniek je daná v súlade s ust. § 16 ods. 1 ZŠZ. Súd prvej inštancie postupoval správne, keď so spoločnosťou STRODEN MANAGEMENT LIMITED konal ako s novým účastníkom na strane žalobcu a svoje rozhodnutie v tomto smere vyčerpávajúcim spôsobom zdôvodnil.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia nedostatku tradície v zmysle ust. § 5 zákona č. 600/1992 Z. z.

35. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na záväzný právny názor dovolacieho senátu Najvyššieho súdu SR, vyslovený v uznesení z 19. júna 2003, sp. zn. MOBdoV/8/2002, o koncentračnej zásade vyplývajúcej z ust. § 175 ods. 1, 2 a 3 O. s. p., ktorá znamená citujem: „že ani dovolací súd nemôže prihliadať na námietky podané neskôr, teda nemôže prihliadať a zaoberať sa inými námietkami, než tými, ktoré sú obsahom podania žalovaného z 1. júna 1999 (č. l. 42-47). V tomto podaní žalovaný vôbec nenamieta, že by zo strany žalovaného nebolo došlo k riadnemu odovzdaniu zmeniek remitentovi SEZOOZ GROUP, a.s. Vsetín. Preto rozsiahla argumentácia generálneho prokurátora, ako aj žalovaného, týkajúca sa odovzdania (tradície) zmeniek medzi týmito subjektami za tohto procesného stavu, je právne irelevantná,“ koniec citácie.

36. Podľa ustanovenia § 455 C. s. p. ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu. Právny názor vyslovený dovolacím súdom v rozhodnutí z 19. júna 2003, sp. zn. MOBdoV/8/2002 k námietke nedostatku tradície bol pre súdy nižších stupňov, a to súd prvej inštancie a odvolací súd záväzný a pri rozhodovaní z neho vychádzali. Vzhľadom na uvedený záväzný právny názor vyslovený dovolacím súdom, súd prvej inštancie nepochybil, keď na námietku nedostatku tradície neprihliadol.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia konania indosatára, t. j. Union banky, a.s. v likvidácii, na škodu dlžníka (§ 17 ZŠZ).

37. Podľa ustanovenia § 17 ZŠZ, kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Ak je žalovaným zo zmenky ten, koho zaviazanosť zo zmenky vznikla v súvislosti so spotrebiteľskou zmluvou, možno majiteľovi robiť námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom vždy.

38. Pri skúmaní vedomého konania na škodu dlžníka musí byť preukázané kumulatívne splnenie dvoch predpokladov, a to: a) úmysel nadobúdateľa zmenky poškodiť dlžníka a b) vedomosť nadobúdateľa zmenky o námietkach, ktoré sa uskutočnením prevodu stanú neuplatniteľnými.

39. Súd prvej inštancie potom, ako mu bola vec vrátená uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. marca 2015, sp. zn. 5Obo/38/2014, v intenciách tohto zrušujúceho rozhodnutia doplnil dokazovanie na pojednávaní 17. mája 2017 (č. l. 2899) oboznámením s rozsudkom Špecializovaného trestného súdu, pracovisko Banská Bystrica z 3. marca 2017, sp. zn. BB-3T 14/2012, oboznámením so zápisnicou o výsluchu svedka D. J. z 25. novembra 2004 v trestnej veci vraždy Ing. C. a s výpoveďou svedka Mgr. D. T. v trestnom konaní vedenom pred Krajským súdom v Ostrave pod sp. zn. 35T/4/2003.

40. Žalovanému sa v priebehu veľmi rozsiahleho dokazovania nepodarilo dokázať, že Union banka, a.s. mala vedomosť o skutočných úmysloch žalovaného a SEZOOZ GROUP, a.s. podpísať kúpnu zmluvu len formálne. Skôr sa preukázal opak, že bol to práve žalovaný, ktorý chcel presvedčiť Union banku, a.s. o korektnosti a dôvodnosti vystavenia predmetných zmeniek. V priebehu rozsiahleho dokazovania bolo do spisu doložených viac rozhodnutí vydaných v trestnom konaní jednak voči zástupcom Union banky, a.s. a jednak voči zástupcom SPP a SEZOOZ GROUP, v ktorých sa jednoznačne konštatuje, že iniciátorom uzavretia kúpnej zmluvy, ako aj vystavenia predmetných zmeniek boli: Ing. D. C., Ing. E. a

S. W..

41. Výkonaným dokazovaním sa jednoznačne preukázalo, že Union banka, a.s. nekonala na škodu žalovaného, ale naopak bol to žalovaný, ktorý ako dlžník konal na škodu Union banky, a.s.. Bol to žalovaný, ktorý po prevode zmeniek na Union banku, a.s. odstúpil od kúpnej zmluvy a zrušil tým zabezpečenú pohľadávku, čo pravdepodobne plánoval už pri uzatváraní kúpnej zmluvy, a to spoločným konaním so SEZOOZ GROUP. Je potrebné zdôrazniť, že bol to práve žalovaný, ktorý sa aktívne podieľal na tomto konaní s cieľom získať od Union banky, a.s. peňažné prostriedky predaním zmeniek. Napokon v trestnom konaní Ing. E. priznal, že celú túto obchodnú operáciu vymysleli s Ing. C., ktorý zmluvy a zmenky bez rektadoložky, čím umožnil ich prevod, podpísal. Vedomé konanie na škodu dlžníka predpokladá neúčast' dlžníka pri nadobúdaní zmeniek, ktorým prevodom má byť tento dlžník (žalovaný) poškodený. Žalovaný, konajúcim svojím štatutárnym orgánom, tak prevod sám vymyslel a dokonca sa ho aktívne zúčastnil. Napokon aj podstatou námietok proti zmenkovému platobnému rozkazu je tvrdenie žalovaného, že dôvodom vystavenia zmeniek bola snaha získať za tieto zmenky v českej banke - Union banke, a.s., peňažné prostriedky. Získanie peňažných prostriedkov za zmenky nevyhnutne predpokladá prevod týchto zmeniek na financujúcu banku. Vzhľadom na uvedené, úmysel pôvodného žalobcu pri prevode zmeniek vedome konať na škodu dlžníka preukázaný nebol, preto žalovaný neúspešne vzniesol námietky, ktoré sa zakladajú na jeho osobných vzťahoch k prvému majiteľovi, t. j. SEZOOZ GROUP, tieto námietky sa stali neuplatniteľnými.

42. Vzhľadom na uvedené skutočnosti odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, čím bola splnená podmienka na potvrdenie rozhodnutia súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 C. s. p.

43. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 396 ods.1 C. s. p. v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 C. s. p. a § 262 ods. 1 C. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Podľa ustanovenia § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie.

44. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (ust. § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. C. s. p.). Dovolanie je podľa § 421 C. s. p. prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ (§ 421 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C. s. p.). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.). Dovolateľ musí byť v

dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C. s. p.).